

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Hoe de Walvis zijn keel kreeg

Er was eens in de zee een Walvis die vissen at. Hij at de zeester en de geep, en de krab en de schar, en de schol en de serpeling, en de rog en zijn maatje, en de makreel en de snoek, en zelfs de paling. Alle vissen die hij in de hele zee kon vinden, verdwenen in zijn mond.

Tot er uiteindelijk nog maar één kleine vis in de hele zee overbleef, en dat was een kleine Stokvis en hij zwom een stukje achter het rechteroor van de Walvis, om uit de gevarenzone te blijven. Toen ging de Walvis rechtop staan en zei: "Ik heb honger." En de kleine Stokvis zei met een klein iel

stemmetje: "Edele en genereuze Walvis, heb jij ooit de mens geproefd?"

"Nee," zei de Walvis. "Hoe smaakt dat?"

"Lekker," zei de kleine Stokvis, lekker maar grof van structuur."

"Haal er wat voor me," zei de Walvis, en hij liet de zee schuimen met zijn staart.

"Eén is genoeg" zei de Stokvis. "Als je naar breedtegraad vijftig noorderbreedte en veertig westwaarts zwemt, zul je, zittend op een vlot, midden in de zee, een Zeeman aantreffen in een blauwe canvas rijbroek en een paar bretels (deze zijn belangrijk!) en met een zakmes. Hij is een schipbreukeling die, en dit moet ik je vertellen, een man is met oneindige vindingrijkheid en scherpzinnigheid."

Dus de Walvis zwom naar breedtegraad vijftig noorderbreedte, lengtegraad veertig westwaarts, zo snel als hij kon zwemmen. En daar zag hij op een vlot, midden op zee, de eenzame schipbreukeling met een blauwe canvas broek, een paar bretels (vergeet deze niet), en een zakmes, met zijn tenen in het water.

Toen opende de Walvis zijn bek zo ver terug tot die bijna zijn staart raakte, en hij slikte de schipbreukeling in, en het vlot waarop hij zat, en zijn blauwe canvas broek, en de bretels (die je echt niet moet vergeten) en het zakmes - hij slikte ze allemaal door in zijn warme donkere maag en smakte toen met zijn lippen en draaide zich drie keer om op zijn staart.

Maar zodra de Zeeman, een man met oneindige vindingrijkheid en scherpzinnigheid, zich in de warme, donkere ingewanden van de Walvis bevond, struikelde hij en sprong hij rond. En hij bonkte en hij hobbelde heen en weer en hij steigerde en hij danste. Daarna sloeg hij in het rond en hij beet, en hij sprong en hij kroop rond en snuffelde rond en hilde. Daarna sprong hij weer op en viel weer neer en hij hilde weer en zuchtte. Daarna

kroop hij weer overeind en brulde, en danste heen en weer, de Walvis voelde zich heel ongelukkig (en je bent niet de bretels vergeten he?).

Dus zei hij tegen de Stokvis: "Deze man is inderdaad erg grof, en bovendien laat hij me hikken. Wat zal ik doen?"

"Zeg hem dat hij naar buiten moet komen," zei de Stokvis.

Dus riep de Walvis door zijn eigen keel naar binnen naar de schipbreukeling: "Kom naar buiten en gedraag je. Ik heb de hik."

"Nee, nee!" zei de Zeeman. "Breng me naar de kust en de witte kliffen van Albion, en dan zal ik erover nadenken." En hij begon meteen nog meer te dansen dan ooit tevoren. "Je kunt hem beter mee naar huis brengen," zei de Stokvis tegen de Walvis. "Ik had je gewaarschuwd dat hij een man is met oneindige vindingrijkheid en scherpzinnigheid."

Dus zwom de Walvis en zwom en zwom, met beide vinnen en zijn staart, zo hard als hij kon met de hik; en eindelijk zag hij de kust van de Zeeman en de witte kliffen van Albion, en hij snelde half het strand op, en opende zijn mond wagenwijd open en zei: "Hier uitstappen voor Winchester, Ashuelot, Nashua, Keene en andere stations aan de Fitchburg Road;" en net toen hij "Fitch" zei, liep de Zeeman uit zijn mond. Maar terwijl de Walvis aan het zwemmen was, had de Zeeman, die inderdaad een persoon was met een oneindige vindingrijkheid en scherpzinnigheid, zijn zakmes gepakt en het vlot in de vorm van een soort rooster gesneden, en hij bond dit stevig vast met zijn bretels (nu weet je

waarom je de bretels niet mocht vergeten!), en hij sleepte dat zelfgemaakte rooster mee en stak het goed en strak in de keel van de Walvis, en daar bleef het hangen! Toen reciteerde hij de volgende zin, die ik, omdat je die nog niet hebt gehoord, nu zal gaan vertellen: "Door middel van een rooster heb ik je vreten gestopt."

Vervolgens hij stapte het zand op en ging naar huis, naar zijn moeder, die hem toestemming had gegeven om op zee te gaan; en hij trouwde en leefde nog lang en gelukkig. En dat deed de Walvis ook. Maar vanaf die dag weerhield het rooster in zijn keel, dat hij niet weg kon krijgen met ophoesten of doorslikken, hem ervan om iets anders te eten dan hele, hele kleine visjes. Dus dat is de reden waarom walvissen tegenwoordig nooit mannen, vrouwen, jongens of meisjes eten.

De kleine Stokvis verstopte zich in de modder ter hoogte van de evenaar. Hij was bang dat de Walvis boos op hem zou zijn.

De Zeeman nam het zakmes mee naar huis. Hij droeg de blauwe canvas broek toen hij over het zand liep. De bretels bleven achter om het rooster mee vast te maken; en dat is het einde van dit verhaal.